

Mednarodni okvir strokovnega ravnanja

Izvedbeno navodilo 2600

Standard 2600 – Sporočilo o sprejemanju tveganja

Če vodja notranje revizije ugotovi, da je vodstvo sprejelo raven tveganja, ki utegne biti za organizacijo nesprejemljiva, se mora o tem pogovoriti s poslovodstvom. Če vodja notranje revizije ugotovi, da zadeva ni razrešena, mora zadevo sporočiti organu nadzora.

Pojasnilo

Tveganje, ki ga je vodstvo sprejelo, je mogoče prepoznati pri poslu dajanja zagotovil ali poslu svetovanja, pri spremljanju napredovanja ukrepov, ki jih je vodstvo sprejelo na podlagi izidov prejšnjih poslov, ali na druge načine. Vendar pa reševanje tveganja ni naloga vodje notranje revizije.

Spremenjeni standardi, ki veljajo od 1. januarja 2013.

Uvod

Za uspešno izvajanje tega standarda mora vodja notranje revizije najprej spoznati stališče organizacije in njeno dovzetnost za različne vrste organizacijskih tveganj. Organizacije se zelo razlikujejo po tem, koliko in katere vrste tveganja so zanje sprejemljive. Nekatere organizacije na primer lahko sprejmejo višje ravni finančnega tveganja, kadar se odločajo za širitev na nove trge v države z nestabilno vlado ali za večja vlaganja v zanimiv nov izdelek, ki ima sorazmerno malo možnosti za uspeh, bo pa zelo donosen, če bo uspešen. Druge organizacije so takim finančnim tveganjem manj naklonjene in se izogibajo takih situacij. Nadalje organizacije pri določanju ravni sprejemljivega tveganja proučujejo različne dejavnike, na primer možne posledice in verjetnost tveganega dogodka, ranljivost organizacije in koliko časa porabi vodstvo za reševanje nesprejemljivega tveganja.

Če ima organizacija sprejeto usmeritev za upravljanje tveganj, v katero je lahko vključen tudi proces sprejemanja tveganj, je pomembno, da jo vodja in služba notranje revizije razumeta.

Kot to zahteva Standard 2500, mora vodja notranje revizije vzpostaviti in vzdrževati sistem spremljanja dovzetnosti vodstva za izide notranjih revizij.

Koristno je tudi, če vodja notranje revizije ve, kako se v organizaciji običajno obveščajo o večjih tveganjih zadevah. V sprejetih usmeritvah je lahko določen najprimernejši način obveščanja; usmeritev organizacije za upravljanje tveganj na primer lahko obravnava pravočasnost, hierarhijo poročanja in podobne premisleke.

Izvajanje

Pri spremljanju dovzetnosti za izzive in s tem povezanih popravljalnih ukrepov lahko vodja notranje revizije zazna večja tveganja, na katera ni bilo pravočasnega odziva ali ki lahko predstavljajo za organizacijo večje tveganje, kot bi bilo zanjo običajno dopustno, in je zato za organizacijo nesprejemljivo.

Toda stalni postopki spremljanja niso edini način, kako vodja notranje revizije ugotavlja nesprejemljivo tveganje. Uspešen vodja notranje revizije na različne načine skrbi, da je glede tveganj organizacije vedno na tekočem. Od članov notranje revizije lahko na primer dobi informacije o pomembnih tveganjih, ki so jih ugotovili med izvajanjem poslov dajanja zagotovil ali svetovalnih poslov. Ali pa organizacija za ugotavljanje in spremljanje pomembnejših tveganj morda uporablja postopek celovitega obvladovanja tveganj in je vodja notranje revizije v ta postopek lahko vključen. Poleg tega lahko vodja notranje revizije zazna novo področje tveganja v organizaciji na podlagi vzpostavljenega in vzdrževanega omrežja sodelovanja in medsebojnega obveščanja z vodstvom. Vodje notranjih revizij si tudi prizadevajo slediti trendom v panogi, spremembam predpisov, kar vse jim pomaga prepoznavati potencialna in novo nastajajoča tveganja.

Mednarodni okvir strokovnega ravnanja

Ne glede na to, kako je nesprejemljivo tveganje ugotovljeno, mora vodja notranje revizije, če ugotovi, da je tveganje na tako visoki ravni, da ga organizacija običajno ne bi dopustila, in če je prepričan, da tveganje ni bilo zmanjšano na sprejemljivo raven, o takem stanju obvestiti poslovodstvo. Običajno se pred takim obveščanjem vodja notranje revizije o zadevi pogovori s članom (poslo)vodstva, ki je pristojen za področje tveganj, ter mu pove, zakaj je zaskrbljen, se seznaniti s stališčem (poslo)vodstva in se dogovorita o načinu reševanja tveganja. Če do takega dogovora ne pride, mora vodja notranje revizije o tem obvestiti celotno poslovodstvo. In če tveganje po podobni razpravi s poslovodstvom ostaja nerešeno, mora vodja notranje revizije o zadevi obvestiti organ nadzora. Organ nadzora se potem odloči, kako bo zadevo uredil z vodstvom.

Vodja notranje revizije po lastni presoji na podlagi vrste ugotovljene zadeve, nujnosti, možnih posledic in sprejetih usmeritev določi, kako je najbolje in kako hitro in koga je treba o takih zadevah obvestiti. Ali bi se bilo na primer treba posvetovati s pravnikom v organizaciji, kadar je morda prišlo do kršitve zakona ali predpisa? In ali bi bilo o tveganju morda treba poročati enemu od vodilnih na štiri oči ali na kolegiju, na katerem sodelujejo specialisti za različna področja?

Standard se nanaša na zelo pomembna tveganja, za katera vodja notranje revizije presodi, ali presegajo raven sprejemljivosti za organizacijo. Med njimi so lahko:

- tveganja, ki škodujejo ugledu organizacije,
- tveganja, ki bi lahko škodovala ljudem,
- tveganja, ki bi imela za posledico pomembne denarne kazni ali omejitve pri poslovanju zaradi nespoštovanja predpisov ali druge finančne ali pogodbene kazni,
- pomembne napačne navedbe,
- goljufija ali druga nezakonita dejanja,
- pomembne ovire za doseganje strateških ciljev.

Dokazovanje skladnosti

Dokaze za skladnost bi lahko našli v zapisnikih sestankov, na katerih je bilo s poslovodstvom, organom nadzora ali odborom za tveganja obravnavano pomembno vprašanje tveganja. Če vodja notranje revizije sporoči stanje nesprejemljivega tveganja na sestanku na štiri oči ali na zasebnem sestanku, je mogoče uporabiti zabeležko v spisu in tako dokumentirati storjene korake za opozarjanje (poslo)vodstva ali organa nadzora. Poleg tega je tudi posredno nakazana neskladnost način, ki v priložniku za notranjo revizijo opisuje zahteve tega standarda in postopek poročanja v organizaciji.

Mednarodni okvir strokovnega ravnanja

O Inštitutu

Inštitut notranjih revizorjev (IIA) je najširše priznani zagovornik in izobraževalec notranjerevizijske stroke, ki izdaja standarde, navodila in potrdila. Ustanovljen je bil leta 1941 in ima danes več kot 180.000 članic iz več kot 170 držav in območij. Globalni sedež združenja je v kraju Altamonte Springs, na Floridi, v ZDA. Več informacij najdete na spletni strani www.globalia.org/www.thelia.org.

O izvedbenem navodilu

Izvedbeno navodilo kot del Mednarodnega okvira strokovnega ravnanja, ki ga je izdal Inštitut notranjih revizorjev (IIA), daje priporočena (neobvezna) navodila za izvajanje notranjerevizijskih dejavnosti. Zasnovan je v pomoč notranjim revizorjem in službam notranje revizije, da povečajo svoje zmožnosti pri doseganju skladnosti z *Mednarodnimi standardi strokovnega ravnanja pri notranjem revidiranju (Standardi)*.

Izvedbena navodila pomagajo notranjim revizorjem pri uporabi standardov. Skupinsko obravnavajo pristop, metodologije in ravnanje pri notranjem revidiranju, ne spuščajo pa se v podrobnosti postopkov.

Druga gradiva v zvezi z uradnimi smernicami, ki jih daje IIA, si lahko ogledate na naši spletni strani: www.globalia.org/standards-guidance ali www.theia.org/guidance.

Omejitev odgovornosti

IIA objavlja ta dokument za namene obveščanja in izobraževanja. Ta navodila nimajo namena dokončno odgovoriti na določene posamezne okoliščine in so kot taka namenjena samo za uporabo kot vodilo. IIA priporoča, da v neposredni zvezi s kakršno koli posebno situacijo vedno poiščete nasvet neodvisnega strokovnjaka. IIA ne prevzema nobene odgovornosti za nikogar, ki bi se zanašal samo na to navodilo.

Avtorske pravice

Copyright© 2016 The Institute of Internal Auditors. – Avtorske pravice ima Inštitut notranjih revizorjev (IIA). Če želite dovoljenje za ponatis, se, prosimo, obrnite na naslov guidance@thelia.org.